

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 688 din 09.10.2019

Dosar nr.: 387/2019 conexas cu dosare: 394/2019, 395/2019, 396/2019, 397/2019, 398/2019, 399/2019, 400/2019, 403/2019, 407/2019, 408/2019, 410/2019, 412/2019, 413/2019, 414/2019, 415/2019, 16/2019, 417/2019, 418/2019, 420/2019, 421/2019, 422/2019, 423/2019, 424/2019, 425/2019, 426/2019, 28/2019, 431/2019, 432/2019, 437/2019, 438/2019, 440/2019, 441/2019, 443/2019, 444/2019, 445/2019, 46/2019, 449/2019, 451/2019, 452/2019, 453/2019, 454/2019, 455/2019, 456/2019, 458/2019, 459/2019, 61/2019, 462/2019, 465/2019, 466/2019, 469/2019, 471/2019, 473/2019, 474/2019, 477/2019, 480/2019, 81/2019, 482/2019, 486/2019, 488/2019, 489/2019, 497/2019, 498/2019, 500/2019, 504/2019, 05/2019, 510/2019, 512/2019, 561/2019, 595/2019

Petiție nr. : 3350/14.06.2019, 3361/14.06.2019, 3362/14.06.2019, 3363/14.06.2019, 3364/14.06.2019, 3365/14.06.2019, 3366/14.06.2019, 3367/14.06.2019, 3401/18.06.2019, 3419/18.06.2019, 3420/18.06.2019, 3422/18.06.2019, 3426/18.06.2019, 3427/18.06.2019, 3428/18.06.2019, 3429/18.06.2019, 3431/18.06.2019, 3432/18.06.2019, 3433/18.06.2019, 3435/18.06.2019, 3436/18.06.2019, 3438/18.06.2019, 3440/18.06.2019, 3441/18.06.2019, 3442/18.06.2019, 3444/18.06.2019, 3448/19.06.2019, 3457/19.06.2019, 3458/19.06.2019, 3514/20.06.2019, 3515/20.06.2019, 3472/19.06.2019, 3473/19.06.2019, 3501/20.06.2019, 3503/20.06.2019, 3504/20.06.2019, 3506/20.06.2019, 3518/20.06.2019, 3533/21.06.2019, 3534/21.06.2019, 3535/21.06.2019, 3536/21.06.2019, 3540/21.06.2019, 3538/21.06.2019, 3553/24.06.2019, 3555/24.06.2019, 3560/24.06.2019, 3563/24.06.2019, 3568/24.06.2019, 3569/24.06.2019, 3581/24.06.2019, 3596/25.06.2019, 3598/25.06.2019, 3603/25.06.2019, 3612/25.06.2019, 3571/24.06.2019, 3591/25.06.2019, 3604/24.06.2019, 3633/26.06.2019, 3657/26.06.2019, 3658/26.06.2019, 3673/27.06.2019, 3675/27.06.2019, 3680/27.06.2019, 3734/28.06.2019, 3759/01.07.2019, 3817/02.07.2019, 3826/02.07.2019, 4460/31.07.2019, 4727/14.08.2019

Petenți:

Reclamat: Ministerul Afacerilor Interne

Obiect: prin modificările aduse de OUG nr. 53/2018 asupra Legii 360/2002 privind statutul polițistului se produc efecte discriminatorii la acordarea gradului profesional în funcție de vechimea în structurile ministerului

I.Numele, domiciliul sau reședința părților

1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților:

- 1)
- 2)

Numele, domiciliul, reședința sau sediul părților reclamate

2. Ministerul Afacerilor Interne

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

3. Prevederi legislative care discriminează aceeași categorie profesională la valorificarea vechimii, începând cu anul 2018, după modificarea Statutului Polițistului

III. Procedura de citare

4. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, prin adresele nr. 3350/22.08.2019 și 4844/22.08.2019 s-au citat părțile pentru 19.09.2019.

5. Prin intermediul acelorași adrese Colegiul director a invocat din oficiu excepția de necompetență a Consiliului, în temeiul Deciziei nr. 997/2008 a Curții Constituționale.

6. Procedura legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petenților

7. Petenții consideră că sunt discriminați odată cu intrarea în vigoare a OUG nr. 53/28.06.2018 pentru modificarea și completarea Legii 360/2002 privind Statutul Polițistului care face o diferențiere a modului în care este valorificată vechimea la acordarea gradului profesional.

8. Astfel, după intrarea în vigoare a modificărilor asupra statutului polițiștilor, gradul profesional se acordă polițistului care intră în corpul ofițerilor de poliție în funcție de vechimea în structurile Ministerului Afacerilor Interne pe când, anterior, li se acorda gradul profesional în funcție de pregătirea și de vechimea în specialitate corespunzătoare studiilor absolvite.

9. Din această cauză, pentru aceeași categorie de angajați, în speță polițiști, se creează o situație discriminatorie, diferențiere de tratament, la valorificarea vechimii în structurile Ministerului Afacerilor Interne, aceștia nebeneficiind de drepturi egale.

10. Astfel, art. 21 alin (5) al Legii 360/2002 privind Statutul Polițiștilor prevede:

Polițistului care intră în corpul ofițerilor de poliție în condițiile art. 9 alin. (2) și absolventului cu diplomă de licență al unui program de studii organizat la forma de învățământ cu frecvență redusă în cadrul Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza» a Ministerului Afacerilor Interne i se acordă gradul profesional în funcție de vechimea în structurile Ministerului Afacerilor Interne, astfel:

- a) sub 5 ani - subinspector de poliție;
- b) între 5 și 10 ani - inspector de poliție;
- c) peste 10 ani - inspector principal de poliție.

Susținerile reclamatului:

11. Reclamatul, în punctul de vedere 5583/24.09.2019, susține excepția de necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării invocată din oficiu și consideră că petenții în cauză nu sesizează săvârșirea vreunei fapte de discriminare ci doresc să le fie acordat gradul profesional în funcție de vechimea realizată în structurile M.A.I.

12. Totodată, reclamatul subliniază lipsa criteriului pentru constatarea unor fapte de discriminare, în conformitate cu prevederile O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

13. În continuare, reclamatul prezintă cele două variante ale art. 21 din Legea 360/2002:

14. ¹"(5) Polițistului care intră în corpul ofițerilor de poliție în condițiile art. 9 alin. (2) și absolventului cu diplomă de licență al unui program de studii organizat la forma de învățământ cu frecvență redusă în cadrul Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza» a Ministerului Afacerilor Interne i se acordă gradul profesional în funcție de vechimea în structurile Ministerului Afacerilor Interne, astfel: **a)** sub 5 ani - subinspector de poliție; **b)** între 5 și 10 ani - inspector de poliție; **c)** peste 10 ani - inspector principal de poliție. (6) Persoanei reîncadrate ca polițist potrivit art. 9 alin. (2¹) i se acordă gradul profesional în funcție de pregătirea sa și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. (7) Încadrarea în funcție a polițistului prevăzut la alin. (5) și reîncadrarea polițistului prevăzut la alin. (6) se realizează în condițiile art. 22 alin. (4). (8) Persoanei care dobândește statutul de polițist prin încadrare directă sau transfer, potrivit art. 9 alin. (2²) sau (3), i se acordă gradul profesional în funcție de pregătirea sa și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. Încadrarea polițistului se face în funcția minimă prevăzută de lege corespunzătoare gradului profesional acordat, pe o perioadă de probă de 6 luni sau 12 luni, în raport cu categoria din care face parte și cu gradul profesional acordat."

15. ²"Polițiștilor prevăzuți la art. 9 alin. (2²) li se acordă gradele profesionale în funcție de pregătirea lor și de vechimea în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite, raportate la cerințele postului. Aceștia sunt încadrați în funcțiile minime prevăzute de lege corespunzătoare gradelor profesionale acordate, pe o perioadă de probă de 6 luni sau 12 luni, în raport cu categoria din care fac parte și cu gradul profesional acordat."

16. Mai mult, forma anterioară a art. 9 alin 2 prevedea " (2) Ofițerii de poliție pot proveni și din rândul agenților de poliție absolvenți, cu diplomă sau licență, ai instituțiilor de învățământ superior de lungă sau scurtă durată ale Ministerului Administrației și Internelor sau ai altor instituții de învățământ superior cu profil corespunzător specialităților necesare poliției, stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor." Și alin 3 Pentru unele funcții pot fi încadrați [...]specialiști cu studii corespunzătoare cerințelor postului și care îndeplinesc condițiile legale."

17. Reclamatul precizează că în expunerea de motive ce formează preambulul OUG 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii 360/2002 privind Statutul polițistului a existat un fragment: " Întrucât intervențiile realizate asupra legislației conexe Statutului Polițistului fac imprevizibile anumite prevederi ale acestuia din urmă iar pe de altă parte, o serie de texte ale statului necesită corecții sub aspectul predictibilității, respectiv pentru completarea soluțiilor legislative, astfel încât acestea să asigure atât respectarea drepturilor polițiștilor".

¹ Varianta actualizată

² Varianta anterioară

18. Acest extras împreună cu cele două forme distincte ale art. 21 din Legea 360/2002 relevă că rațiunea ce a stat la baza deciziei legiuitorului de modificare a prevederilor legislative referitoare la gradele profesionale acordate polițiștilor încadrați direct, respectiv a agenților de poliție ce promovează examenul de trecere în corpul ofițerilor, a fost aceea de recompensare a polițiștilor care au avut raporturi de serviciu cu Ministerul Afacerilor Interne anterior promovării examenului.

19. În acest fel, agenții de poliție care au promovat examenul de trecere în corpul ofițerilor să-și poată valorifica vechimea realizată în profesie, până la acel moment, fiindu-le acordat, indiferent de activitatea prestată, gradul profesional de subinspector, respectiv cel dintâi grad acordat ofițerilor de poliție.

20. În încheiere, reclamatul menționează art. 15 alin. (2) din Constituția României: "Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile", precizând că în forma actuală, actul normativ în discuție nu le poate profita petenților care au dobândit gradul profesional de subinspector anterior modificărilor legislative din 2018.

V. Motivele de fapt și de drept

21. În fapt, Colegiul director constată că petenții reclamă faptul că, prin modificările modificările aduse de OUG nr. 53/2018 asupra Legii 360/2002 privind statutul polițistului, se produc efecte discriminatorii la acordarea gradului profesional în funcție de vechimea în structurile ministerului, între cei care intră în corpul ofițerilor conform noilor prevederi și cei care deja sunt încadrați în corpul ofițerilor, înainte de intrarea în vigoare a modificărilor.

22. În drept, potrivit dispozițiilor art. 63 din Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor, ce prevede că „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției.

23. Referitor la excepția de necompetență a C.N.C.D., invocată din oficiu, Colegiul director urmează să o admită, arătând că o eventuală constatare a unei fapte de discriminare ar afecta norme juridice cu caracter de lege, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008. Consiliul va emite un punct de vedere privind obiectul petiției, conform deciziilor instanțelor judecătorești în domeniu.

24. Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008 a Curții Constituționale stabilește următoarele:

25. „Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

26. Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

27. Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării» iar, potrivit dispozițiilor art.18 din

același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

28. Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

29. În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce interesează aici sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

30. Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind

chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

31. Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

32. Având în vedere aceste aspecte precum și numărul mare de petiții înregistrate care reclamă efectele discriminatorii ale acestor modificări legislative, Colegiul nu se poate pronunța prin hotărâre privind obiectul cauzei însă, poate emite un punct de vedere de specialitate, conform prevederilor art. 18 alin. 1 al O.G. nr. 137/2000, care stipulează: „Consiliul este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul sau de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.”

33. Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

PUNCT DE VEDERE

34. O.G. nr. 137/2000, prin art. 2 alin. 1, definește discriminarea prin următoarele: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

35. În conformitate cu jurisprudența CEDO în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”.

36. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991; Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, Spadea și Scalabrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 22 octombrie 1996).

37. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității

excluse ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

38. În orice caz supus analizei Colegiului director în ceea ce privește posibila încălcare a principiului egalității, acesta analizează dacă în cazul semnalat se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

39. Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;

b) existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;

c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;

d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

40. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit din cauza apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior.

41. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

42. Suntem în prezența încălcării principiului plății egale pentru muncă de valoare egală, parte a dreptului la nediscriminare prevăzut art. 16 alin. (1) coroborat cu art. 41 în Constituția României. Dreptul la muncă cuprinde principiul plății egale pentru muncă de valoare egală.

43. Valorificarea vechimii din structurile M.A.I. la intrarea în corpul ofițerilor, odată cu modificările statutului polițistului, din anul 2018, produce diferențieri între persoanele aflate în situații similare, chiar identice.

44. În analiza obiectului prezentat în speța de față, Colegiul director constată că justificarea obiectivă a modificărilor aduse Statutului polițistului este aceea de a recompensa polițiștii care au avut raporturi de serviciu cu reclamata, anterior neexistând această posibilitate, de valorificare a vechimii realizată în profesie, indiferent de activitatea prestată.

45. De aici, Colegiul director constată că modificările aduse au efecte discriminatorii în sistem, creând un tratament diferențiat pentru situații comparabile, persoane care acced la corpul ofițerilor, încadrate înainte sau după intrarea în vigoare a prevederilor legale.

46. Criteriul introdus este inegal, discriminatoriu, dezavantajând ofițerii care au fost încadrați înainte de modificările legislative, nerespectând egalitatea în activitatea economică și în materie de angajare și profesie. Subsecvent, efectele discriminatorii se produc asupra drepturilor economice, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă.

47. Deși în esență se află în situații comparabile, analogice, prin introducerea modificărilor

prevederilor legale, cei încadrați anterior sunt dezavantajați atât în obținerea drepturilor salariale cât și la momentul promovării în gradul profesional din structurile Ministerul Afacerilor de Interne.

48. Față de considerentele de mai sus, Colegiul director recomandă ca pe viitor să se mențină recunoașterea criteriilor de performanță, de recunoaștere a meritelor și valorificarea vechimii dar să se corecteze diferențierea discriminatorie.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admiterea excepției necompetenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării;
2. Emiterea unui punct de vedere de specialitate
3. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: -

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita:

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA - Membru

JURA CRISTIAN - Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

SANDU VERONICA TATIANA - Membru

Data redactării: 10.10.2019

M.L./A.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.